

Daniels Bog – Nummer ét

Ulai og Hiddekel

Jeff Pippenger

2023-11-21

„Prædikanter og folk erklærede, at Daniels Bog og Johannes’ Åbenbaring var ubegribelige mysterier. Men Kristus henviste sine disciple til profeten Daniels ord angående begivenheder, som skulle finde sted i deres tid, og sagde: ‘Hvo som læser, han give agt derpå.’ Matthæus 24:15. Og påstanden om, at Åbenbaringen er et mysterium, som ikke kan forstås, modsiges af selve bogens titel: ‘Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham, for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske.... Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet deri; thi tiden er nær.’ Johannes’ Åbenbaring 1:1–3.“

„Profeten siger: ‘Salig er den, som oplæser’ — der er dem, som ikke vil læse; velsignelsen er ikke for dem. ‘Og de, som hører’ — der er også nogle, som nægter at høre noget som helst om profetierne; velsignelsen er ikke for denne gruppe. ‘Og bevarer det, som deri er skrevet’ — mange nægter at agte på de advarsler og den undervisning, der er indeholdt i Åbenbaringen. Ingen af disse kan gøre krav på den lovede velsignelse. Alle, som latterliggør profetiens emner og spotter de symboler, der her højtideligt gives, alle, som nægter at reformere deres liv og berede sig til Menneskesønnens komme, skal være uden velsignelse.“

»I lyset af Inspirationens vidnesbyrd, hvordan vover mennesker da at lære, at Johannes’ Åbenbaring er et mysterium, hinsides menneskelig forståelses rækkevidde? Det er et åbenbart mysterium, en åbnings bog. Studiet af Åbenbaringen leder sindet hen til Daniels profetier, og begge frembærer den vigtigste undervisning, givet af Gud til mennesker, om begivenheder, der skal finde sted ved afslutningen af denne verdens historie.« The Great Controversy, 340.

„Studiet af Åbenbaringen leder sindet hen til Daniels profetier.“ Nogle personer ser kun profeti i Daniels Bog. Men Daniel fremstiller to linjer af sandhed, og de sandheder, som repræsenterer hans profetier, findes i de sidste seks kapitler af hans bog. De første seks kapitler fremstiller illustreret profeti, som i det store og hele stadig ikke er erkendt. Før vi betragter de første seks kapitler i Daniel, vil vi forklare, hvorfor der i virkeligheden kun er to profetier repræsenteret i de sidste seks kapitler af Daniel. Søster White påpeger de to profetier ved at henvise til Shinars to store floder. Når vi accepterer den symbolik, som hun fremlægger, finder vi nøglen til at se to, og kun to, profetier i de sidste seks kapitler af Daniel.

„Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet særlig for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der blev forudsagt, vil snart indtræffe.“ Testimonies to Ministers, 112.

Synet i kapitel otte blev givet ved floden Ulai.

I kong Belsazzars tredje regeringsår viste der sig et syn for mig, ja for mig, Daniel, efter det, som havde vist sig for mig første gang. Og jeg så i et syn; og det skete, da jeg så, at jeg var i

Susa, borgen, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i et syn, og jeg var ved floden Ulaj.
Daniel 8:1, 2.

Da vi tog afsnittet fra Testimonies to Ministers, hvor søster White henviste til „Ulai og Hiddekel“ og kaldte dem „de store floder i Shinar“, dissekerede vi dette afsnit fra en af de vigtigste kommentarer til studiet af Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring i søster Whites skrifter. I passagen siger hun: „Der er behov for et langt mere indgående studium af Guds ord; især bør Daniel og Åbenbaringen få opmærksomhed som aldrig før i vort værks historie.“

Hvis vi nøje undersøger de første to vers, som vi netop har citeret fra Daniels bog, kapitel otte, giver de to indre vidnesbyrd om et forhold, som ofte overses. Daniel siger: „I det tredje år af“ Belsazzar „kom et syn til mig til syne.“ Derpå tilføjer han: „efter det, som først viste sig for mig.“ Dette vers kan forstås på to måder, og begge fører til nøjagtig den samme konklusion.

Englen Gabriel var den, som bragte profetisk lys til Daniel, således som han gjorde med alle profeterne, for han havde erstattet Satan som den himmelske lysbærer. Dette betyder, at enhver profetisk regel, som findes i Skrifterne, blev ledet af Gabriel. Uanset om Daniel forstod det eller ej, identificerer han i kapitel otte, vers et, ikke blot en vigtig profetisk iagttagelse, men han fremfører i verset to vidner om denne vigtige profetiske iagttagelse. Det, Daniel nedskrev i vers et, var, at han havde modtaget et syn forud for det syn, han modtog ved Ulaj-floden. Synet ved Ulaj-floden kom i Belsazzars tredje regeringsår. Synet, som gik forud for synet ved Ulaj-floden, kom i Belsazzars første regeringsår.

I Belsazzar, Babylons konges, første regeringsår havde Daniel en drøm og så syner i sit hoved, mens han lå på sit leje; derpå nedskrev han drømmen og meddelte summen af dens indhold.
Daniel 7:1.

I kapitel otte, vers et, gør Daniel opmærksom på, at han også havde et syn i Belsazzars første regeringsår, fordi han siger: „efter det, som viste sig for mig første gang.“ Fremkom synet ved Ulai efter synet fra Belsazzars første regeringsår, eller fremkom synet efter det første af de to parallelle syner? Begge svar er korrekte. Synet ved Ulai-floden er det samme syn som synet i kapitel syv. Gabriel anvender det profetiske princip om „gentag og udvid“, og samtidig den regel, at en sag stadfæstes på to vidners udsagn. Begge syner omhandler bibelprofetiens riger.

Synet i kapitel syv fremstiller disse riger som rovdyr og understreger således og præsenterer dem i rammen af deres civile magt. Synet i kapitel otte fremstiller de samme riger med symboler fra Guds helligdomstjeneste, skønt hvert af symbolerne fra helligdomstjenesten med vilje er forvansket for at repræsentere en forfalsket tilbedelse. Daniel otte fremstiller de samme riger som synet i kapitel syv, men det sætter rigerne ind i deres religiøse sammenhæng.

Ulai-synet i Daniels ottende kapitel gentager og udvider synet i det syvende kapitel. Kapitel syv identificerer det borgerlige aspekt af rigene i Bibelens profeti, og kapitel otte identificerer det religiøse aspekt af rigene i Bibelens profeti. Når dette erkendes, kan det da forstås, at kapitel syv og otte er det samme syn. Kapitel ni er det sted, hvor Gabriel kommer for at give forklaringen på tidselementet i synet i kapitel otte. Derfor repræsenterer synet ved Ulai kapitel syv, otte og ni i

Daniels bog. Floden Hiddekel introduceres derpå i kapitel ti.

I Perserkongen Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, hvis navn kaldtes Beltsazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fik indsigt i synet. I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre hele uger. Jeg spiste intet lækkert brød, heller ikke kom kød eller vin i min mund, og jeg salvede mig slet ikke, indtil tre hele uger var til ende. Og på den fireogtyvende dag i den første måned, da jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Synet ved Hiddekel-floden indfører den profetiske historie om kongen i nord. Det begynder med opløsningen af Alexander den Stores rige, identificerer den efterfølgende histories ebbe og flod, hvor til sidst de eneste to modstandere, der er tilbage fra opløsningen af Alexander den Stores tidligere rige, er en bogstavelig konge i syd over for en bogstavelig konge i nord. Til sidst når det frem til pavedømmets historie, som da bliver den åndelige konge i nord, og som ved slutningen af kapitel elleve går til sin ende, Michael står frem, og menneskets prøvetid afsluttes. Den enkle oversigt er, at synet ved Ulai-floden er det indre syn af Guds hellighed og hær, og Hiddekel-floden er det ydre syn af Guds og Hans folks fjende gennem den samme historie. Det anvender det samme princip, som findes i Åbenbaringens syv menigheder og syv segl.

“Mange prædikanter gør ingen bestræbelse på at forklare Åbenbaringen. De kalder den en bog, som det ikke gavner at studere. De betragter den som en forseglede bog, fordi den indeholder beretningen om billeder og symboler. Men selve det navn, der er givet den, ‘Åbenbaring’, er en benægtelse af denne antagelse. Åbenbaringen er en forseglede bog, men den er også en åben bog. Den nedtegner vidunderlige begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Denne bogs læresætninger er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den tages den samme profetiske linje op som i Daniel. Nogle profetier har Gud gentaget og derved vist, at de må tillægges betydning. Herren gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.” Manuscript Releases, bind 8, 413.

Den samme indre og ydre historie, som fremstilles i Daniels Bog, tages op igen i Johannes' Åbenbaring. Foruden det profetiske lys, der frembringes af disse to syner, findes der også en bekræftelse af den metode til bibelsk fortolkning, som blev antaget af William Miller og derefter af Future for America. Når Daniels Bog såvel som Johannes' Åbenbaring betragtes korrekt, er de absolutte guldminer til bekræftelse af de principper for profetisk fortolkning, som Bibelen identificerer i sig selv.

Ulai, som er det indre tema, og Hiddekel, som er det ydre, repræsenterer også de to profetier, som skulle blive åbnet ved „endetiden“. Ulai blev åbnet ved „endetiden“ i 1798, og Hiddekel blev åbnet ved „endetiden“ i 1989, da, som beskrevet i Daniel 11, vers 40, de lande, der repræsenterer det tidligere Sovjetunionen, blev fejret bort af pavedømmet og De Forenede Stater.

Når disse kendsgerninger erkendes, kan det da også erkendes, at de to syner i virkeligheden er ét syn, ligesom den profetiske historie om de syv menigheder og de syv segl fremstiller den samme profetiske historie. De to syner bliver da den kanal, som Herren brugte i den tidligere bevægelse under den første engel, og som Herren vil bruge i den nuværende og fremtidige bevægelse under

den tredje engel, til at frembringe en prøvelsesproces, sådan som den er fremstillet i Daniels bog, kapitel tolv, vers ni og ti.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi ordene skal holdes lukkede og forseglede indtil endetiden. Mange skal blive rensede og gjorte hvide og prøvede; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det. Daniel 12:9, 10.

Som et eksempel på Hiddekels åbning i 1989, betragt hvad inspirationen har sagt.

“I Åbenbaringen mødes og afsluttes alle Bibelens bøger. Her findes Danielsbogens fuldendelse. Den ene er en profeti; den anden en åbenbaring. Den bog, som blev beseglet, er ikke Åbenbaringen, men den del af Daniels profeti, som angår de sidste dage. Engelen befalede: ‘Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endens tid.’ Daniel 12:4.” Apostlenes Gerninger, 585.

Både Ulaj og Hiddekel vedrører de sidste dage, men adventismen har kun været villig til at anerkende, at 1798 var Daniels »endetid«, da hans bog skulle åbnes. Men den del af profetien, som »vedrører de sidste dage«, er mere præcist de sidste seks vers i Daniels bog kapitel elleve, for disse vers afsluttes med, at Mikael står frem, når menneskets nådetid ophører.

Synet om dommen, som det identificeres i Daniels bog kapitel syv, otte og ni, var forseglede indtil “endetiden” i 1798. Det lys (som synet ved Ulai, der blev åbnet, frembragte) var kundgørelsen om åbningen af den undersøgende dom, ikke dommens afslutning. Det lys, der blev åbnet med synet ved Hiddekel, identificerer afslutningen på den undersøgende dom, og det er også det afsnit i Daniel, som indeholder “den del af profetien, der vedrører de sidste dage.”

Forseglingens ophævelse i 1798 bekendtgjorde åbningen af den undersøgende dom. Forseglingens ophævelse i 1989 bekendtgjorde den nært forestående afslutning på den undersøgende dom. Alfa og Omegas signatur ses let i Daniels Bog, men kun hvis du ved, hvad den er, og er villig til at lede efter den.

Når nådetiden afsluttes i Daniel kapitel elleve, vers femogfyrre, nedtegnes Alfa og Omegas signatur. Begyndelsen af Daniel illustrerer præcist, hvor den ender. Den begynder med en bogstavelig krig mellem det bogstavelige Babylon og det bogstavelige Israel, og det bogstavelige Babylon går sejrrigt ud.

I det tredje år af Judas konge Jojakims regering kom Nebukadnezar, Babylons konge, til Jerusalem og belejrede det. Og Herren gav Judas konge Jojakim i hans hånd tillige med nogle af karrene fra Guds hus; dem førte han til Sinears land, til sin guds hus, og karrene bragte han ind i sin guds skatkammer. Daniel 1:1, 2.

I Daniels bog, kapitel elleve, vers femogfyrre afsluttes en åndelig krig mellem det åndelige Babylon, symboliseret ved »kongen i nord«, og det åndelige Israel, repræsenteret ved »det herlige hellige bjerg«, og det åndelige Israel er sejrherre over det åndelige Babylon.

Og han skal oprejse sit palads’ telte mellem havene på det herlige hellige bjerg; men han skal gå sin undergang i møde, og ingen skal hjælpe ham. Og på den tid skal Mikael stå frem, den

store fyrste, som står værn for dit folks børn; og der skal være en trængselstid, sådan som der ikke har været, siden der blev et folk, lige indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, enhver som findes indskrevet i bogen. Daniel 11:45; 12:1.

Daniels og Åbenbaringens bøger er én bog:

„Daniels Bog og Åbenbaringen er ét. Den ene er en profeti, den anden en åbenbaring; den ene en bog beseglet, den anden en bog åbnet. Johannes hørte de hemmeligheder, som tordenerne udtalte, men det blev befale ham ikke at skrive dem ned.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

De to bøger, som er én bog, er mesterværket i englen Gabriels profetiske undervisning. Jeg skriver dette i fuld bevidsthed om, at det, Gabriel overbragte til Daniel og Johannes, kom fra Jesus, som modtog det fra Faderen. Min hensigt er ikke at ophøje Gabriel, men at ophøje den dybe åbenbaring af de vidnesbyrd i begge bøger om, hvordan Alfa og Omega udformede profetiske regler for bibelsk fortolkning, som skulle være fremstillet i de to bøger, dersom vi er villige til at se.

Lad mig minde jer om, at det på dette tidspunkt ikke er mit formål og min hensigt at fremlægge en fortolkning af de to profetier om floderne Ulai og Hiddekel. Mit formål og min hensigt er at behandle profetierne i de første seks kapitler af Daniels bog. Jeg fører ganske enkelt bevis for det forhold, at Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring måske er de mest dybtgående konstruerede bøger i Guds Ord. De frembærer det profetiske budskab, samtidig med at de også åbenbarer Guds karakter, samtidig med at de også angiver selve de regler, som nødvendigvis må anvendes, hvis et menneske vil kende profetierne og også kende Ham, som fremsatte profetierne.

Et andet eksempel på bøgernes dybsindige karakter er Daniels fremstilling af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Profetien om de „syv tider“ var og er bestemt til at være „anstødsstenen“ for Guds folk, både i det gamle Israel, i den første engels milleritiske bevægelse og også i den tredje engels nuværende og fremtidige bevægelse. En „anstødssten“ er efter den enkle definition noget, man ikke ser, skønt det tydeligt er der. Derfor ser man, når man først erkender de „syv tider“ i Daniels Bog, at de tydeligt er der, men man ser også, at de er skjult for dem, som vælger ikke at se.

At skjule noget, mens det grammatisk befinder sig i det åbne, er en dybtgående bedrift; det er noget, som ikke kunne indarbejdes i nogen menneskelig mysterieroman. Det er et mesterværk, for det er dér, klart at se for enhver, der ikke ønsker at snuble, men umuligt at se for dem, der vælger at snuble. Det er, så at sige, «skjult i fuldt dagslys». Det fuldbyrdes ved en forening af menneskelighed og guddommelighed.

Jeg fremsætter denne påstand, fordi jeg på dette punkt ønsker at minde os om, at der inden for adventismen findes en katolsk lære, i det mindste siden udgivelsen af *Questions on Doctrine* i 1957, og at den også har løftet sit ugudelige hoved inden for denne nærværende sandhedsbevægelse, Future for America. Forestillingen er, at Kristus ved inkarnationen ikke antog det kød, som Han arvede fra Maria. Naturligvis udtrykker de, som forsvarer denne lære, det ikke på den måde, men ikke desto mindre er det, hvad de lærer. Jeg kalder det en katolsk lære, for den

forudsætning, at Kristi kød var lige så rent som Adams kød før hans synd, er netop den sataniske logik, som den katolske kirke benytter i sin lære om den såkaldte „ubesmittede undfangelse“. Og hvis du ikke er fortrolig med den hedenske lære om den „ubesmittede undfangelse“, så lærer den, at Kristi kød overnaturligt blev gjort, således som Adams lavere natur var, før han og Eva syndede, eller, som det hævdes, at Kristus havde Adams før-faldne, syndfri natur. Den lærer, at Maria selv på mirakuløs vis fik Adams kødelige, ufaldne natur fra før hans synd, således at hun kunne være et fuldkomment redskab for Helligånden til at inkarnere barnet Jesus i hendes fuldkomne kød.

Naturligvis peger de inden for adventismen, som fastholder nøjagtig den samme konklusion vedrørende Jesu kød, ikke på nogen mirakler med Maria, men de fordrejer passager fra Sister White og Bibelen for at lære det selvsamme katolske begreb. Hvorfor kom jeg netop med denne afvigelse og vendte mig bort fra drøftelsen af Daniels Bog? Det vil jeg besvare.

Den mirakuløse struktur og udformning af Daniel og Åbenbaringen blev tilvejebragt ved en forening af det menneskelige og det guddommelige. Jesus er Guds Ord, og Bibelen er Guds Ord. Jesu guddommelige og menneskelige natur er fuldt ud repræsenteret i Bibelen. Ordene deri er guddommelige og rummer den skabende kraft til at forvandle hjerter og sind. Disse ord er selve den samme kraft, som bragte alle ting til eksistens. Men de mænd, som Gud udvalgte til at være sine redskaber til at nedskrive Bibelen, var alle syndere. Den menneskelige del af ligningen er repræsenteret ved faldne mennesker. Bibelen er en forening af menneskeligt og guddommeligt, og profeterne var syndere, således som ethvert Adams barn har været det. Kristus syndede aldrig i tanke, ord eller gerning. Men Han tog Marias kød efter fire tusind års degeneration. Hvis Han faktisk havde antaget Adams lavere kødelige natur, sådan som Adam var, før Adam havde syndet, ville det kræve, at enhver bibelsk forfatter også havde været syndfri.

„De syv tider“s „skjul i fuldt dagslys“ i Daniels Bog blev tilvejebragt ikke alene ved de ord, som Daniel nedskrev, men yderligere ved de faldne mennesker, som oversatte King James Bibelen. Faldne mennesker berørte Daniels Bog to gange, og det, der blev udrettet, ville være umuligt for noget menneske at gøre uden Guds guddommelige, forsynelige tilsyn.

I vores næste artikel vil vi begynde at påvise, hvordan guddommelighed og menneskelighed skjulte de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve lige for øjnene af os i Daniels Bog; for Gud forudvidste, og endog tilrettelagde, at dette skulle være den prøvende „anstødssten“ både for dem i den første engels bevægelse og også for dem i den tredje engels bevægelse.

„Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet især for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Shinar, er nu i færd med at gå i opfyldelse, og alle de forudsagte begivenheder vil snart finde sted.“ Testimonies to Ministers, 112.